

Chương 19

Sau khi xác định ngày kết hôn, ngày qua ngày trôi đi trong bình lặng và ấm áp, Mẫn Nhu vừa đưa Đậu Đậu về nhà liền nhìn thấy bà Lục và Lục Tranh Vanh đều ở trong phòng khách.

“Gia gia, mẹ!”

“Thái công, bà nội”.

Giọng nói của trẻ con cùng giọng phụ nữ đầy dịu dàng lễ phép vang lên, hai người đang bận rộn làm gì đó cũng quay lại nhìn, bà Lục mỉm cười gật nhẹ cúi đầu tiếp tục làm việc.

Lục Tranh Vanh nhíu đôi mắt già nua, chiếc bút trong tay quơ nhẹ, nhìn hai người vừa về rồi ra hiệu cho Mẫn Nhu tới: “Tiểu Nhu, lại đây giúp ta một tay”.

Mẫn Nhu nắm lấy tay Đậu Đậu, đi vào phòng khách, xung quanh chất đầy thiệp mời màu đỏ được thợ thủ công trang trí hoàn mỹ không mất đi sự thanh lịch, bà Lục chịu trách nhiệm về số thiệp cưới, Lục Tranh Vanh thì múa bút thành văn, ra sức viết.

Ánh mắt lại nhìn sang chiếc ghế bên cạnh bàn, phía trên đều là những tấm giấy chằng chịt tên người, xem ra Lục gia mời khách chắc chắn không ít danh nhân trong giới thượng lưu.

Nhìn hai vị trưởng bối vì hôn lễ của cô và Lục Thiếu Phàm bận tới mảy tới mặt, Mẫn Nhu cảm động mím môi, để Đậu Đậu ngồi lên ghế sofa, cô cũng tham gia viết thiệp mời.

“Tiểu Nhu, trên thiệp chỉ còn thiếu mỗi ảnh cưới của con và Lục Thiếu Phàm, hai ngày nữa, Lục Thiếu Phàm xin nghỉ rồi cùng nhau đi chụp đi”.

Bà Lục sửa sang lại, khắp nơi đều là thiệp cưới, phía chỗ ảnh chụp của thiệp cưới bị thiếu, bà nhíu mày, như nhớ tới gì đó liền nghiêng đầu nói với Mẫn Nhu.

Mẫn Nhu dịu dàng cười một tiếng, tán thành: “Mẹ, mẹ yên tâm đi, tôi nay con và Lục Thiếu Phàm sẽ thương lượng, sẽ nhanh chóng làm xong”.

Bà Lục hài lòng cong môi, đối với Mẫn Nhu hoàn toàn không có dáng vẻ của quý phu nhân, quay đầu nhìn Lục Tranh Vanh đang viết thiệp cưới: “Cha, cha cũng mệt rồi, số còn lại để Lục Thiếu Phàm về viết đi”.

Giương mặt nghiêm nghị của Lục Tranh Vanh trầm xuống, ánh mắt nghiêm khắc đảo qua bà Lục và Mẫn Nhu, hừ hừ chất vấn hỏi: “Mấy đứa đều cho rằng ta đã già, không còn làm gì được nữa phải không?”

“Cha, con không phải ý này”.

Bà Lục khó xử nhăn mặt, tính giải thích thì một giọng nói ôn tồn khiêm tốn lên tiếng trước: “Gia gia tuy tuổi đã cao nhưng chí chưa già, là ngôi sao sáng trong quân khu làm sao mà già được”.

Trái tim Mẫn Nhu xáo động, xoay người nhìn về phía cửa, trên gương mặt nhỏ nhắn nở nụ cười kiêu diễm ngay cả bản thân cô cũng không biết. Lúc nhìn thấy Lục Thiếu Phàm mặc đồ tây trang xuất hiện thì đôi môi đỏ mọng cong lên nở nụ cười hạnh phúc.

Lục Thiếu Phàm đưa cặp cho dì Mai, thông thả đi vào phòng khách, gương mặt ung dung cao quý khiến người ta có cảm giác như gió xuân thổi qua mặt, giữa hai hàng lông mày có vẻ rất thoải mái.

Đôi mắt đen trong sạch rung động khi nhìn về phía Mẫn Nhu đang ngồi bên cạnh bà Lục, trên môi nở nụ cười, giữa hai người không cần nhiều lời chỉ cần một cái nhìn cũng hiểu tâm ý đối phương.

“Hừ, miệng của cháu cũng ngọt quá!”

Lục Tranh Vanh ngoài miệng không khen ngợi Lục Thiếu Phàm, nhưng trên gương mặt nghiêm nghị cũng không thể che giấu sự đắc ý, ở trên thiệp mừng có thể long phi phượng múa.

“Ba ba”.

Đậu Đậu ngoan ngoãn gọi to, Lục Thiếu Phàm ngồi xuống bên Đậu Đậu, sờ cái đầu nắm đáng yêu, ánh mắt nhìn đồng thiệp cưới trên bàn.

“Sao chưa gì đã viết thiệp cưới, ảnh cưới vẫn chưa chụp mà?”

Ánh mắt bà Lục liếc nhìn về phía Lục Tranh Vanh mãi mê viết, ý tứ rõ ràng, nhưng miệng lại dùng lí do khác để thoái thác.

“Hôn lễ cũng đã tới gần, sợ đến lúc đó không kịp, vừa hay gia gia con tính luyện thư pháp nên đem thiệp cưới ra viết”.

Mẫn Nhu ở Lục gia vài ngày, tính tình Lục Tranh Vanh cô cũng biết đại khái, sĩ diện cũng không để mất vẻ uy nghiêm chính trực, không ai dám ý kiến, khi cô gả vào Lục gia, ông ngay cả một câu nặng lời cũng không nói.

Lúc trước khi bà Lục can thiệp vào chuyện hôn nhân giữ cô và Lục Thiếu Phàm, Lục Tranh Vanh không hề biết, lão gia tử trời sinh hiếu động, mấy tháng trước cùng vài người bạn già đến quân khu diễn trò căn cứ, cắt đứt mọi liên hệ bên ngoài.

Sau khi về nhà, nghe đối thủ một mất một còn là Thẩm lão gia nói móc, ông không nhịn được, chuyện chỉ đơn giản thế cũng không bỏ qua, ép Lục Thiếu Phàm về nhà. Khi Lục Thiếu Phàm kiên quyết cùng cô sống bên ngoài, lão gia tử cảm thấy bị sỉ nhục, nên trên bàn ăn giận dữ.

“Thiếu Phàm, anh tới giúp gia gia viết đi, tuy gia gia có thể một mình làm, nhưng anh cũng nên chia sẻ một chút.”

Mẫn Nhu lựa lời nói cho lão gia tử không bị hạ thấp, cũng thuận lý do để Lục Thiếu Phàm gia nhập đội ngũ viết thiệp, bà Lục quay đầu lại, ánh mắt nhìn cô ẩn chứa sự hài lòng.

Lục Thiếu Phàm nhíu mày cười, để Đậu Đậu lên ghế sofa, ngồi xuống bên Mẫn Nhu, cánh tay dài ôm lấy eo Mẫn Nhu thân thiết ôm lấy cô, cô vì mất tự nhiên mà gương mặt đỏ bừng tiếp đó nụ hôn lại rớt xuống.

“Lời của bà xã đại nhân, anh sao dám không nghe.”

Tiếng cười đùa bao hàm sự yêu thương, Mẫn Nhu hờn dỗi liếc nhìn anh, ánh mắt cũng quét về hai vị trưởng bối, đỏ mặt hồi thúc.

“Còn không mau đi?”

Lục Thiếu Phàm làm hành động thân mật không kiêng dè ai khiến Mẫn Nhu không biết làm sao ngăn lại, khi anh cúi xuống tính hôn lên mặt cô, cô liền bối rối quay đầu đi, xấu hổ đá vào chân anh.

“Lục Thiếu Phàm.”

Lục Thiếu Phàm bõn cợt khoe môi cong lên, thả cô ra, trước vẻ mặt thẹn thùng của cô, anh thông thả cầm lấy bút máy, bắt đầu viết chữ, gương mặt tuấn tú nở nụ cười vui vẻ.

Bà Lục không có việc gì làm tiếp tục mở đống thiệp cười còn trống, hai người đang đùa giỡn kia bà xem như không thấy, trên gương mặt cao quý trút đi cảm giác lo lắng.

“Thiếu Phàm, ngày mai tan sở, ghé qua Mẫn gia thông báo chuyện hôn lễ đi.”

Bà Lục đột nhiên nói, lời nhắc nhở khiến nụ cười Mẫn Nhu cứng đờ. Sau đó cười khổ, sao cô lại quên mất, cô vẫn còn người nhà, nhớ đến hai mẹ con Hồng Lam từ tâm trạng mừng rỡ lại biến mất, thay vào đó là cảm giác phiền muộn.

Trên mu bàn tay bao phủ bằng bàn tay trắng nõn, hai mắt Mẫn Nhu nhướng lên thấy rõ gò má của Lục Thiếu Phàm, anh tuấn mà nho nhã, ánh mắt nhìn bà Lục khiêm tốn nói: “Dạ, con biết mẹ.”

Lục Thiếu Phàm bước vào cuộc sống của cô, trở thành một phần sinh mạng của cô, dù là thiên ý hay tình cờ, Mẫn Nhu cũng không muốn tìm hiểu, bởi vì mỗi một giây trong đầu cô đều hiểu, lấy Lục Thiếu Phàm cô thấy hạnh phúc.

Ánh mắt nhìn thiệp mừng, thanh lịch cao quý giống như anh, mang cao sang mà không kiêu ngạo, đáng vẻ thanh nhã.

Nắm chặt tay trái Lục Thiếu Phàm, hai mắt Mẫn Nhu dịu dàng nhìn Lục Thiếu Phàm, vẻ mặt chăm chú, tưởng chừng như có một dây cầu vòng lấp lánh khiến cô không thể rời mắt khỏi, trong lòng lại càng thêm tin tưởng.

Bên Mẫn Gia không thuận buồm xuôi gió cũng không sao, có Lục Thiếu Phàm bên cạnh, tất cả khó khăn sẽ hóa giải.

“Em có tính đi tuần trăng mật ở đâu chưa?”

Lục Thiếu Phạm đột nhiên hỏi khiến động tác trên tay Mẫn Nhu dừng lại, lông mày vừa nhíu, gương mặt khở nã, Lục Thiếu Phạm để bút xuống ngón tay thon dài néo lẩy chóp mũi cô, thân mật cưng chiều.

“Masdives, Hy Lạp, Ý hay là Australia?”

Nghe Lục Thiếu Phạm nói liên tiếp tên các nước, Mẫn Nhu càng thêm rối rắm, hai mắt khó xử không ngừng nghĩ.

Bà Lục nhìn hai người gắn bó với nhau, như thấy được nỗi khổ Mẫn Nhu liền hảo tâm nhắc nhở: “Thiếu Phạm, lần này con cũng được nghỉ mười ngày, Tiểu Nhu muốn đi đâu cũng không cần băn khoăn, chọn rồi để mẹ kêu người ở công ty đi sắp xếp.”

Mẫn Nhu luôn vì Lục Thiếu Phạm mà suy nghĩ, bà Lục trước mặt cũng thắm khen, chú ý đến vẻ dao động trên mặt Mẫn Nhu liền bổ sung: “Trong nhà mấy ngày qua có bận rộn, mẹ sẽ đưa Đậu Đậu về bên ngoại giúp chúng ta trông mấy ngày, các con lo chuẩn bị đám cưới là được.”

Đứa trẻ nhỏ bị xem nhẹ, nghe tin mình bị gửi đi, liền từ trên ghế nhảy xuống đất, hai chân đập xuống sàn giấy về phía Mẫn Nhu, môi chu lên, khóc to:

“Đậu Đậu muốn ở với mẹ, Đậu Đậu không muốn về nhà ngoại.”

Cơ thể nhỏ mũm mĩm ở trong lòng Mẫn Nhu như con trùng nhỏ, Mẫn Nhu dùng ánh mắt trìu mến nhìn Đậu Đậu làm nũng, đầu ngón tay xoa đầu Đậu Đậu muốn an ủi, bên kia bà Lục tỏ vẻ toan tính, hù dọa Đậu Đậu nói:

“Đậu Đậu không phải muốn có em sao? Nếu không nghe lời, cha và mẹ sẽ không sinh em cho Đậu Đậu.”

Quả nhiên nghe từ em trai, Đậu Đậu liền im lặng, hai mắt to ướt lệ chóp chóp, đầu ngược lên, ủy khuất nhìn Mẫn Nhu, bình tĩnh nói: “Mẹ, có phải Đậu Đậu về nhà ngoại, thì em trai sẽ xuất hiện không?”

Khóe mắt Mẫn Nhu giật giật, quả nhiên em trai là sự hấp dẫn trí mạng của Đậu Đậu. Khóe miệng động đậy, nở nụ cười cứng ngắc, dụ dỗ nói: “Đậu Đậu, ngoan, về sau em trai ra đời rồi sẽ cho Đậu Đậu đi theo chơi.”

Trên gương mặt vẻ ủy khuất mất đi, Đậu Đậu nhảy cẫng lên, rời khỏi lòng Mẫn Nhu, trong lòng vui mừng ôm bà Lục, giọng nói non nớt mang theo lo lắng: “Bà nội, bà mau gọi bà ngoại tới đón Đậu Đậu đi, Đậu Đậu muốn đi ngay.”

Bà Lục hiện hậu sờ đầu Đậu Đậu, dịu dàng giải thích: “Tối hôm nay bà nội gọi bà ngoại sáng mai tới đón Đậu Đậu có được không?”

“Dạ. Vậy cháu đi xếp đồ đạc, đợi bà ngoại mai tới đón cháu.”

Đậu Đậu nở nụ cười như hoa, trượt xuống khỏi người bà Lục, cơ thể nhỏ bé chạy về phòng mình, dọc đường đi cười rất vui vẻ.

Mẫn Nhu nhìn theo bóng Đậu Đậu rời đi, ánh mắt hâm mộ ước ao, nếu như cô mang thai, thì đứa trẻ do cô sinh ra có đáng yêu như Đậu Đậu không? Nhớ tới bức ảnh trên bia mộ của đôi vợ chồng trẻ trong lòng Mẫn Nhu khẽ thở dài, ánh mắt nhìn sang Lục Thiếu Phàm càng thêm đau lòng.

“Sao vậy?”

Lục Thiếu Phàm thấy Mẫn Nhu vẫn không dời mắt đi, ngừng bút một chút, quay đầu, quay đầu thấy vẻ mặt thẫn thờ của Mẫn Nhu, ân cần hỏi.

Mẫn Nhu nhìn thấy được sự chân thành trong mắt Lục Thiếu Phàm, cô nở nụ cười ngọt ngào lộ hai lúm đồng tiền, đột nhiên tiếng chuông điện thoại phá vỡ khoảnh khắc bình yên này.

Bà Lục nhăn mày, để thiệp mời trong tay xuống, đứng dậy bắt điện thoại đặt bên ghế.

“Phải, đây là Lục gia, đúng, cô ấy là con dâu tôi.”

Mẫn Nhu dĩ nhiên biết bà Lục ám chỉ con dâu là ai, chỉ biết mơ màng nhìn sang, gương mặt thanh nhã bình tĩnh của bà Lục có vẻ khó chịu, đôi mắt xáo động nhìn Mẫn Nhu, trong lòng Mẫn Nhu lộp bộp, cảm giác bất an trở dậy.

“Được, tôi biết rồi, được, tạm biệt.”

Bà Lục cúp điện thoại, im lặng một lát, trước ánh mắt tò mò của Mẫn Nhu không giấu giếm nói: “Cảnh vệ bên ngoài nói có người tìm con, Mẫn Nhu.”

Cửa đại viện, Mẫn Nhu mặc chiếc váy hạng sang, bên ngoài khoác thêm áo khoác màu trắng nhỏ, chân mang giày cao gót, tự tin bước ra.

Khi Mẫn Nhu và Lục Thiếu Phàm nắm tay nhau xuất hiện ở cửa, Mẫn Tiệp đang liên tục nhìn đồng hồ trên tay, lúc ngẩng đầu bắt gặp ánh mắt nghi hoặc của Mẫn Nhu, gương mặt nhỏ xinh đẹp liền trở nên u ám.

“Mẫn Nhu, cô đã lấy Lục Thiếu Phàm rồi tại sao vẫn dây dưa Hằng mãi không buông? Cho dù Hằng đã không còn yêu cô, cô có cần phải ném đá xuống giếng như thế?”

Giọng nói chỉ trích sắc bén cao vút của Mẫn Tiệp cất lên, vang vọng thật lâu nơi cửa lớn an tịch, dù không có người qua lại nhưng Mẫn Nhu vẫn cảm thấy thật khó chịu, căng thẳng nắm tay Lục Thiếu Phàm, môi đỏ mọng hé mở, bên tai lại là giọng nói lạnh lùng không có chút ấm áp của Lục Thiếu Phàm.

“Mẫn tiểu thư, đối với lời bịa đặt miệt thị của cô, vợ tôi có thể truy tố cô trách nhiệm dân sự.”

Gương mặt lãnh đạm nghiêm nghị của Lục Thiếu Phàm Mẫn Nhu chưa từng nhìn thấy, khác với vẻ thanh nhã đối với mọi người, đôi mắt thâm sâu bắn vào người Mẫn Tiệp, khiến cho Mẫn Tiệp lạnh run, giống như bị đẩy xuống hố băng lạnh đến thấu xương.

Lục Thiếu Phạm như người chồng bảo vệ lấy vợ mình, sự quan tâm ấy không để cho bất cứ ai mơ ước, lại càng không để cho bất cứ ai làm tổn thương vợ mình. Mẫn Nhu trong lòng rung động, nhìn về mặt tái nhợt cứng đờ của Mẫn Tiệp cầm dưới còng nâng cao đầy kiêu ngạo quật cường.

“Mẫn Tiệp, vì chị là chị tôi nên mới nhẫn nhịn hết lần này đến lần khác, hôm nay chị chạy tới đây nói lại những lời này là ý gì? Cái gì mà dây dưa với Kỷ Mạch Hằng mãi không buông? Theo như lời tôi nói, tôi đã là vợ Lục Thiếu Phạm, những râu ria mà cô nhắc tới, tôi không có thời gian quan tâm, cũng không có hứng thú để để ý tới.”

Giọng nói lạnh như băng phản bác của Mẫn Nhu, một chiếc xe màu đen giống như tia chớp tiến vào tầm nhìn của cô, cửa xe mở ra là vẻ mặt lạnh lẽo của Kỷ Mạch Hằng.

“Râu ria? Mẫn Nhu, cô không cảm thấy lời mình nói ra rất giả dối sao? Nếu không để tâm, sẽ không trùng hợp như thế gặp Hằng ở trên đường? Nếu không để tâm, cô cũng sẽ không ở bên Lục Thiếu Phạm nói bóng gió, khiến cho công việc của Hằng không thể tiến hành, tổn thất nghiêm trọng?”

Vẻ mặt lãnh đạm của Mẫn Nhu thoáng sững sốt, trước lời nói buộc tội thứ hai của Mẫn Tiệp cô không biết gì cả, gì mà công việc Kỷ Mạch Hằng không thể tiến hành là do cô giật dây Lục Thiếu Phạm?

Kỷ Mạch Hằng đi rất nhanh, vội vàng đi tới cạnh Mẫn Tiệp, thấy dáng vẻ chực khóc động lòng người của Mẫn Tiệp, giữa hàng lông mày xuất hiện nếp uồn, không biết là vì mà Mẫn Tiệp đau lòng hay giận Mẫn Nhu cô độc ác.

“Cô không phải vẫn mong chờ Hằng đến cầu xin cô sao? Muốn Hằng hạ thấp bản thân đến xin lỗi sao? Mẫn Nhu, hạnh phúc của chúng tôi khiến cô đỏ mắt ghen ghét đến vậy sao?”

Mẫn Tiệp lớn tiếng trách cứ, trong mắt dần dần mọng nước, cánh tay mềm mại ở trong gió rét run rẩy, giống như bản thân bị người đàn bà ác độc ỷ thế uy hiếp.

Mẫn Nhu chế giễu cười, ánh mắt lạnh lùng hững hờ, nhìn đôi nam nữ giằng co đứng đối diện, lạnh giọng nói: “Hạnh phúc của các người? Các người đã hạnh phúc cần gì tới chỗ tôi la khóc om sòm, chị cũng không biết xấu hổ, lại còn muốn tiếp tục ở đây.”

Ai cho Mẫn Tiệp quyền giẫm đạp lên tôn nghiêm Mẫn Nhu cô, ỷ Kỷ Mạch Hằng yêu cô ta say đắm thì có thể tác oai tác quái sỉ nhục cô sao? Chẳng lẽ cũng vì cô hèn mọn yêu đơn phương sao?

Lục Thiếu Phạm như làn gió mát bao lấy cô, cùng cô đối mặt với mọi lời hăm hại xấu xa, bàn tay to giữ lấy thắt lưng cô, trên gương mặt anh tuấn của Lục Thiếu Phạm lộ vẻ thản nhiên: “Kỷ thị gặp vấn đề, hai người nếu cảm thấy tôi lấy công làm việc tư có thể đến việc kiểm soát tổ cáo, tới nơi này cãi nhau còn ra thể thống gì.”

Dứt lời, Lục Thiếu Phàm cười nhạt, chẳng qua nụ cười so với mọi lần ít đi về âm áp dịu dàng, ngược lại giống như đêm đông lạnh lùng.

“Bên ngoài lạnh lắm, lại mặc ít như thế, em đi vào trước đi.”

Lục Thiếu Phàm cúi đầu nhìn Mẫn Nhu mặc mỗi bộ đầm, trên gương mặt là sự che chở chân thành xuất phát tự nhiên, dù chỉ là một dòng suối êm đềm nhưng lại khiến cho người ta nhận thấy hạnh phúc của hai người.

Mẫn Nhu mỉm cười, gương mặt nhỏ nhắn sáng rực chớp mắt, tỏa ra thứ ánh sáng chói mắt chỉ vì bên cạnh cô có người đàn ông hết mực bảo vệ.

“Được.”

Mọi cảm giác không phục, khi ở bên cạnh Lục Thiếu Phàm đều bay đi, khi anh kéo cô rời đi cảm giác so đo tính toán cũng biến mất giữa trời đêm.

“Mẫn Nhu, cô diễn trò như vậy làm gì? Tỏ vẻ như tình sâu biển nặng thì có thể tác động đến Hằng sao? Lục Thiếu Phàm, anh cũng thật đáng thương, bị một diễn viên lừa dối.”

Đối với năng lực nói chuyện thị phi đảo trắng thay đen của Mẫn Tiệp, Mẫn Nhu xem như bây giờ mới biết, bước chân dừng lại xoay người, ánh mắt lãnh đạm nhìn về phía Mẫn Tiệp chỉ thấy cô ta ủy khuất tựa vào trước ngực Kỷ Mạch Hằng.

Trong lúc vô tình lại nghênh đón ánh mắt Kỷ Mạch Hằng, trong đó tĩnh lặng không thấy đáy, nhưng Mẫn Nhu có thể cảm nhận cơn giận che giấu bên trong cùng với sự khinh thường? Chẳng lẽ chán ghét đến cùng cực sao?

Mẫn Nhu đứng thẳng lưng, cằm nâng lên như một nữ quý tộc Châu Âu quan sát Kỷ Mạch Hằng và Mẫn Tiệp, cánh tay mảnh khảnh quàng qua khuỷu tay Lục Thiếu Phàm, giọng nói khẳng định hướng về hai người:

“Người trong lòng tôi là Lục Thiếu Phàm, người tôi yêu chính là anh ấy, còn Kỷ Mạch Hằng, tiểu thư Mẫn Tiệp cứ giữ cho chặt, dù sao cũng là nòi nào úp vung này, người khác muốn cũng không giành được.”

Mẫn Nhu biết mình nói khó nghe, hoàn toàn không lưu lại mặt mũi nào cho hai người họ, dưới ánh đèn đường cô có thể thấy những đường gân xanh nơi thái dương của Kỷ Mạch Hằng, là đang kiềm cơn giận thì sao? Mọi thứ của Kỷ Mạch Hằng không còn liên quan đến cô, thứ cô quan tâm chỉ là người đàn ông bên cạnh mình!

“Thiếu Phàm, chúng ta vào thôi, gia gia và mẹ đang chờ đó.”

Không muốn cãi nhau nữa, Mẫn Nhu dùng vẻ mặt thân mật nhìn Lục Thiếu Phàm, giọng nói nũng nịu khiến cho đuôi lông mày Lục Thiếu Phàm nhướng lên sung sướng, đầu ngón tay thon dài giữ lấy cổ cô, ý tứ yêu chiều.

“Đi thôi, bà xã.”

Lúc xoay người, ánh mắt Mẫn Nhu vẫn đảo qua bóng người cao ráo dưới ánh đèn đường, trên gương mặt Kỳ Mạch Hằng bị thất chặt, ánh mắt lạnh như băng nhìn cô và Lục Thiếu Phàm.

Giận sao? Nhưng mà, nếu đem những gì cô phải chịu so với Kỳ Mạch Hằng, dường như là nói nhỏ thành to!

Mệt mỏi nhắm chặt mắt, tựa người vào lồng ngực mang theo mùi hương bạc hà của Lục Thiếu Phàm, mặc anh ôm lấy cô đi về phía căn biệt thự với ánh đèn loé loét.

Ba năm bên Kỳ Mạch Hằng, nếu như nói thượng đế đùa giỡn, như vậy cứ cười đi, sau đó thượng đế lại ban cho cô hạnh phúc, đủ để cô quên đi đau đớn, một lần nữa bắt đầu.

“Mẫn Nhu, cô cho rằng bước vào Lục gia thì có thể ý thể ăn hiếp người sao? Đừng quên, cô chỉ là đứa con rơi, dù cô có trèo cao đến đâu đều thông thể thay đổi cái thân phận nhơ nhớp của cô.”

Mẫn Tiệp ai oán trách mắng, giọng nói không ngừng nghĩ vang lên phía sau, cả người Mẫn Nhu cứng đờ, hai mắt hé mở, trong đôi mắt đầy lửa giận, dưới chân không thể tiếp tục đi về phía ánh đèn phía trước.

Bàn tay thon dài của anh nhẹ nhàng ấn vào vai cô, vỗ nhẹ, bên tai là giọng nói yêu thương an ủi:

“Có anh ở đây rồi, đừng sợ.”

Mẫn Nhu khịt khịt mũi, mặt hất lên khiến cho Lục Thiếu Phàm yên tâm, cô nở nụ cười, giọng nói khàn khàn có chút khó chịu: “Em không sao?”

“Ồ đây làm càn làm bậy còn ra cái gì? Chẳng lẽ phu nhân Hồng Lam không dạy Mẫn tiểu thư lễ phép là thế nào sao?”

Mẫn Nhu ngẩn người ra, giọng nói nghiêm nghị không mất đi sự ưu nhã từ bên trong cửa truyền tới, quay đầu lại, thấy bà Lục mặc bộ đồ đơn giản, dáng vẻ thanh tao đứng ngay cửa, gương mặt ôn hòa nhưng cũng có chút không vui.

Chuyện gì xảy ra vậy?

Mẫn Nhu không hiểu nhìn Lục Thiếu Phàm, gương mặt tuấn tú tỏa sáng dưới ánh trăng, lông mày nhíu lại, nhìn tình cảnh trước cửa nhưng không tính đi sang đó.

“Thiếu Phàm...”

Lục Thiếu Phàm nghe tiếng nhắm mắt, thấy sự lo lắng hiện ra trên mặt Mẫn Nhu anh cũng chỉ nở nụ cười sâu xa, vuốt nhẹ mái tóc quăn của cô, dịu dàng nói: “Tin mẹ đi, mẹ sẽ xử lý tốt mọi thứ.”

Mẫn Nhu tin Lục Thiếu Phàm, cho nên mọi điều anh nói cô sẽ không tra hỏi.

Cổng lớn mở ra, tiếng bà Lục lại vang lên rất uy nghiêm mà cao nhã: “Đây là quân khu, không phải ở ngoài chợ cá mà giương oai, Mẫn tiểu thư, tôi không phiền nếu gọi điện thoại cho Mẫn chủ tịch, mời ông ấy cùng các vị trưởng bối trong đại việc đến giải thích một chút về những lời Mẫn tiểu thư xuất ngôn tối nay.”